

Cemalettin Olgun 2009

Suşehri Karacaören Köyü Yayla şenliklerinin 11

ncisi 06 Temmuz 2009 Pazar günü yapılmıştı, aylarca süren ön hazırlıklar ve son bir haftada yoğunlaşan stresli çalışmalar geride kalmış, coşkulu kutlamalarla etkinlikler bitmişti.

Bir yıl boyunca yeşillikleriyle çiçekleriyle tertemiz havasıyla kendisini taa uzaklardan gelen misafirlerine hazırlayan piknik alanı onların tüketim artıklarıyla kalmıştı. Günün önem ve anlamını belirleyen konuşmalar, nutukların atılması, yöre ses sanatçılarının türküleri katılımcıları coşturmuştu. Davul zurna eşliğindeki yeni yetme gençlerin, müziğin ritmiyle ellerindeki pullu mendilleri sallamaları, eğilip bükülmeleri, kırk yıllık folklorcular gibi figürler çizmeleri bir harikaydı.

Suşehri Belediye Başkanlığında çalışan adeta ordinaryüs profesör gibi her şeyden anlayan, organizasyonun ses düzeni, sahne kurlumu, protokolün oturacağı mekânın düzeni, alanının su tesisatının onarılması kısacası etkinliklerle ilgili akla gelebilecek tüm işler laz usta tarafından yapılmıştı. Polat Deresi Kültür yardımlaşma Derneğinin dağıttığı plaketterden birisi laz ustaya mutlaka verilmeli, emeğiyle, gayretiyle, pratik zekâsıyla bu onuru fazlasıyla hak ediyor.

Laz ustanın bir gün önceden Kurt mağaraları diye anılan tepeden getirdiği 5-6 metrelik kalınca dağ kavağı akşamdan yakılmıştı, ağaç uç kısmından aleve verilmişti. Alevlere

göre periyodik olarak yanınca kavak ağacı yavaş yavaş tükeniyordu. Ertesi günü etkinlikler bitip, herkes çekilip gittiğinde laz ustanın ateşine baktım. Ateş ve geride kalanlar adeta bir kültürün doğuşu

Ve bitişini anımsatıyordu. Kavak ağacı gece boyu yanmış, orada bulunanları ısıtmış, aydınlatmış ve bitmişti. Dernek başkanı Mahmut Yalçın ve yönetim kurulu üyesi Köksal

Yılmazı yorucu günün kritiğini yapıyorlardı. Yanlarına gittiğimde Mahmut Yalçın **“çok yorulduk, Köksal’la yeni oturdum buraya, rahat edeyim derken ateşle beraber bizi de fotoğrafladın”** dedi ilave etti **“çok şükür kazasız belasız gönül rahatlığıyla şenlikleri bitirdik, bu gün akşama kadar bir lokma yemek yemedim, ne protokol için ayrılan yemeklerden nede eş dost sofrasından bir lokma**

nasip olmadı ancak aç değilim üzerimde bir yorgunluk var hepsi bu kadar”dedi.

Aslında daha yapılacak işler vardı. Bu yorgunluğun devamı vardı, sayın başkan yorulduğum demeyin, daha Sarıyar’a yolculuk var, gelirimsin deyince tatlı bir tebessüm ve hüzünlü bir yüz ifadesiyle **”Sarıyar deme bana, orada ayağımı basmadığım yer yoktur, kurtlar yiyeceklerdi beni, canımı zor kurtardım, celepçilik yaptım o dağlarda, oraya gidersem bu yorgunlukların hepsini atarım”** dedi.

İki gün sonra sabah erkenden Gemin deresinin Şarköy’ünde bir dost ziyaretinden sonra Soğan ovasına doğru Gemin dağlarının eteğinden arabamızla tırmanırken ağaçların arasından mis kokulu dağ çiçekleri de sanki bizimle beraber geliyordu.

İsmi dahi bilmediğimiz binlerce çeşit çiçeklerin koku aromasını soluyarak Soğan Ovasına geldik, burası sanki eski tarihi İpek Yolu andırıyordu, zirveden sonra uçsuz bucaksız yayla meralarına kıvrım kıvrım yayla yolları ayrılıyordu. Tahmin yürüterek Karataş yaylasını hedefleyip bir yola girdik. Aşağıya doğru ilerlerken bitki örtüsü de değişmeye başladı, yem yeşil diz boyuna varan otlaklarda yaylaya çıkan köylülerin sığırları başıboş bir vaziyette otliyordu, yanlarında çobanları bile yoktu. Şu dağların kurdu- kuşu neredeydi acaba, yemezlerimiydi bunları, derken yolumuzun üzerine çıkan sığır

arabamıza yaklaştı, yularına dikkat ettim, köylerde çoban köpeklerine bağlanan

metalden yapılma ucu sivri hırç dedikleri şeye benzer bir metal parçası bu sığırlarda takılmıştı.

Anadolu insanı bu, ne yapsın başboş saldığı hayvanlarını yırıclardan korumak için çoban köpeklerine takılan hırç'ın değişik versiyonunu takmışlar, gerçektende hayvan başını kaldırıncı Gergedanların boynuzuna bezer metal boynuz fark ediliyor, dağların kurdu bununla baş edebilirmiyi, yoksa onlarda değişik bir yöntemi mi izler bilinmez.

Yaylalara doğru inerken arabamızın gürültüsünden olsa gerek, koca bir kartal önümüzde duran yüzyılların şekillendirdiği bu taşın üzerinden havalandı, gökyüzünde süzüldü, taa uzaklardan bizleri izliyordu, bunlarda nereden çıktılar dercesine.

Kartal kendisini bize sunmak istercesine dönüp dolaştı az ilerimizdeki bir taşın kondu, ancak aramızdaki güvenlik mesafesini unutmadı tabii ki, şu ıssız meraların kartalını, nöbetçi bekçisini yakından ancak bu kadar görebildik, daha fazla yaklaşmayın tedirginliği vardı. Ey koca kartal, bu dağlar sana emanet. Bizden yükseklerde olsan da seni çok seviyoruz.

Kartal gerilerde kaldı, yol boyu kekik kokularını soluyup giderken önümüzü bu yörelerden uzanıp giden Karadeniz Doğalgaz boru hattı kesti, onların diktiği işaret adeta bize selam veriyordu. Sizden önce bu dağları nasıl yarıp aştık görün der gibiydi.

Bozuk yayla yollarını geride bıraktık, Antiğin evini geçtiğimizde Karataş yaylası yemyeşil halı gibi önümüze serilmişti. Artık buralar daha tanıdık geliyordu, karşı ormanlık alan Zırman çamlığıydı.

Sarıyar'a bu yayladan geçip daha ağır yol şartlarıyla geçecektik, ilk bakışta yaylada kimseler yoktu, bir bardak soğuk su veya yayla ayranı içebilecek miydik acaba, derken sağ tarafta ihtiyar çiftle karşılaştık, yakınlaştığımızda yüzleri gülmeye başladı, bizde gurbet elde hemşerimizi görmüş gibi olduk.

Yukarılarda kartallar ıssız dağların bekçileriydiler, herhalde Karatasın bekçilerde bu sevimli Anadolu insanlarıydı. Mehmet Bozkurt ve eşi Zinet Bozkurt köylülerimizdi, onların hem Çakmakır yaylasında hem de

Karataş yaylasında yerleri vardı, bu sene yaylaya buraya gelmişlerdi. Mehmet Bozkurt Hasret ve Tutya oğlu 1926 doğumlu, Zinet Bozkurt Maksut- Lütüfi'ye kızı 1924 doğumlu.

Mehmet amca bizi görünce ayağa kalktı “ durun, nereye gidiyorsunuz, hoş geldiniz” dedi aracımızı durdurdu, yanına gittik ellerini öptük.

Ziynet hala nın gönül hoşluğuyla ikram ettiği ayrıanı içerken Mehmet amca “ **Mahmut efendi, dün piknik alanında bende vardım, sizi tebrik ederim, çıkıp orada konuşma yaptınız, sizi izlerken koltuklarım kabardı valla**” dedi. Söyleyişinde her hangi bir art niyet yoktu, gönlünden geldiği gibi konuşuyordu. Birden Mahmut yalçınla göz göze geldik, Mehmet amcanın tebriği şok etmişti. Kendisini bu kadar içten halisane olarak tebrik eden olmuştumuydu acaba. En yakınında bendim, bu kadar eziyetten sonra Mahmut efendi tebrik ederim seni dememiştim.

Zinet halanın yayla evine girdim, eski yıkık dökük olmasına rağmen bir düzen tertip vardı, pencereden dışarıya baktığımda parmaklıklar arkasında yemyeşil çam ağaçları bir tablo gibi Karşımdaydı.

Sevimli ihtiyarlarla beraberliğimiz bitti, Sarıyara doğru yolculuğumuz devam etmeliydi artık. Karataş deresini geçip batıya doğru hareket ettik, bundan sonrası rehberimiz Mahmut Yalçın'ın her metre karesinde ayak izlerinin kaldığı yerlerdi.

Dağları aştıktan sonra Dalıyurt mevkiine oradan batıya hareketle Sarıyar yaylasına geldik. İmranlı Durucin köyünün yayla evlerinin kalıntıları öbek öbek sıralanmıştı. Zamanında 350 hane yayla evinin bulunduğu muhteşem yerleşim alanı sadece taş yığınlarından ibaret kalmıştı.

Uğruna canların verildiği, nice aile dramlarının yaşandığı, belli bir yaştaki bir neslin (1947–1992) yıllar süren yayla anlaşmazlığıyla adeta travma geçirdiği yaylanın hali içler acısıydı. Durucin, Polat deresi ve Gemin deresi köylerinin paylaşamadığı yerlerde kuş seslerinden birde derenin çağlama sesinden başka bir şey yoktu.

İmranlı'lı şair Mehmet Şengül kendisini Sarıyar yaylasının yerine koyarak duygularını şu şiirle aktarmıştır.

**Çoban dolanırdı düzü
Meler idi koyun kuzu
Çok özledim hepinizi
Ben Sarıyar yaylasıyım.**

**Ayrılığa olmaz ilaç
Bendeki dert kulaç kulaç
Gam çeksemde yüzüm güleç
Ben Sarıyar yaylasıyım**

**Çiçeğimi derenim yok
Yaralarım saranım yok
Halim nice soranım yok
Ben Sarıyar yaylasıyım.**

**Gelmez oldu yaylacılar
Ondan arttı bu acılar
Ey gardaşlar ey bacılar
Ben Sarıyar yaylasıyım**

Sarıyar, Suşehri köyleri; Karacaören, Taklak, Yoncalı, Kemallı, Polat, Gemin deresi eteklerindeki Kekeç, Aksu, Camili, Karalar ve Şarköy ile İmranlı köyleri; Durucan, Karaboğaz, Delice, Borular, Uzuntemur, Adamfaki Madenköy arasında paylaşılmayan bir yayla. 1947 yılında Zara'ya bağlı olan İmranlı nahiyesinin kaza yapılmasıyla İlçe sınırları yeniden çizilmiş, anlaşmazlık buradan başlayarak yaklaşık 45 yıl sürmüştür.

1949 yılında Resmi Gazetede yayımlanan örnek karar da sınırlar şu şekilde tespit edilmiştir. Belgeye göre aynen aktarılmıştır.

22104-59/6121 Örnek karar.

Birinci Madde. Sivas İli Suşehri İlçesi ile İmranlı İlçesi arasındaki sınır ilişik krokide gösterildiği Vechile Ülük Baba tepesiyle Paşonun taş tepesi zirvelerini birbirine vech eden su bölümü hattı güdümü ile Ülük Baba tepesi Madenburnu Borular gediği tepesi, Çavuşderebaşı Tepesi , Paşonun Taş Tepesi olarak belirtilmiştir. Tarafların karşı taraf sınırı içinde kalan genel hakları saklıdır.

İkinci Madde. Bu kararı İçişleri Bakanı Yürütür. 15.06.1949
Cumhurbaşkanı

Örnek karardaki tepe isimlerinin çizdiği ufuk hattına göre Sarıyar Suşehri İlçe sınırları içerisinde kalmaktadır. **Ancak tarafların karşı taraf sınırları içinde kalan hakları saklıdır** ifadesiyle İmranlı'nın taraf köylüleri Sarıyar'da haklarının olduğunu iddia etmişlerdir. Yıllar boyu anlaşmazlıklar buradan kaynaklanmıştır.

Daha sonra sınırlara itiraz edilmiş, İçişleri Bakanlığı 25.07.1963 gün ve 1968 sayılı bir kararla sınırlar yeniden düzenlenmiş, bu karara yine itiraz edilmiş Danıştay 9 ncu Dairesi 1963/1968 sayılı kararla İçişleri Bakanlığının yeni sınırlarının yürürlüğünün durdurulmasına karar verilmiştir.

Daha sonra İlçeler arası mahkemeleşmeler devam etmişti. İmranlı Asliye Hukuk Mahkemesi Durucin lehine, Suşehri ve Koyulhisar Asliye Hukuk Mahkemeleri, Polat Deresi Köyleri lehine kararlar veriyordu. Sivas Valiliğinin Karacaören Köyü Muhtarı Bahattin Yılmaz'a gönderdiği tebliğ name bu şekildedir.

Sayı : 4.2.6/179

21.08.1972

Suşehri İlçesine bağlı Kekeç, Karacaören, Boyalıca ve diğer köylerle İmranlı İlçesine bağlı Durucin Mahallesi halkı arasında yıllardan beri ihtilaflı bulunan Sarıyar yaylası hakkında Koyulhisar Asliye Hukuk Mahkemesince verilmiş bulunan tadbiri ihtiyati kararının, İmranlı Asliye Hukuk Mahkemesi'nce kaldırılması üzerine Durucinlilerin mezkûr yaylaya çıktığı 24.06.1972 ve 13.07.1972 günlü dilekçelerinize cevaben İçişleri Bakanlığına arz edilmiş ve bu izahat Bakanlıkça da yeter görülerek size tebliği emir buyrulmuştur. Keyfiyet yuarıda adı geçen köylerle müştereken bakanlığa verdiğiniz dilekçelerinize cevaben tebliğ olunur. Mustafa Kır. Vali Muavini V. Sivas Valisi Y.

Türkiye'nin Kıbrıs meselesi gibi bir türlü yayla meselesi çözülemedi, en sonunda Anadolu'dan büyük kentlere göçler başlayınca yayla meselesi de kendiliğinden çözülmüş oldu. Sarıyar şimdilerde Şairin dediği **Çiçeğimi derenim yok/ Yaralarım saranım yok/ Halin nice soranım yok** durumundadır.

Yıllarca süren yayla meselesinden kimse karlı çıkmadı. Her iki tarafta zarar gördü. Durucin Köyü halkı bir kere olsun gönül rahatlığıyla yaylalarına çıkamadılar. Kağrı arabalarıyla yayla göçünü taşırlarken Karlık tepesini geçip yaylaya gelinceye kadar taciz ateşi altında can pazarı yaşıyorlardı. Dom dom kurşunları, filinta mermileri, barabellum mermileri kulakları tırmalıyordu. Eskilerden kalma 5 li, 3 lü dedikleri piyade

tüfeklerinin sesleri dağlarda yankılanıyordu. Her an serseri kurşunların hedefi durumundaydılar. Yayla malları meçhul kişilerin açtığı ateş sonucu telef oluyordu.

Oysa Dağlar özgür olmalıydı, yaylacılar, çobanlar herkes özgürce yaşamalıydı. Ancak durum hiçte öyle değildi, korku dağları bekliyordu, nereden bir kör kurşun gelecek belli değildi. Gece karanlığında çamların arkasında pusular kurulmuştu, her an mekanizmaya mermi sürülüp ateşlenebilirdi. Bu yüzden yaylacılar ancak bir manga jandarmanın eşliğinde yaylalarına çıkmak zorunda kalıyordu. Jandarma eşliğinde bu dağlarda yaylacılık yapmanın tadı olabilir mi?

Sivaslı halk ozanı Ali Kızıltuğ, memleketinden, Yama dağlarından çok çekmiş olmalı ki “**Ah Anam**” diyerek anasına şu şiiri yazıp bestelemiştir.

**Varıp gideceğim baba yurduna
Benim o ellerden alacağım var
Orada tutuldum gönül derdine
Benim O ellerden alacağım var**

**Köyün sığırını babam yayardı
Yedikardeş aldığıyla doyardı
Odaya girdik mi dayım kızardı
Benim O ellerde alacağım var**

**Ayağıma diken batar ağlardım
Kayış yoktu bele sicim bağlardım
Bulanık suydum da deli çağlardım
Benim O ellerden alacağım var.**

**Kızıl tuğum dönüş oldu geriye
Şimdi bakıyorum da nerden nereye
Çekeceğim kafayı, basacağım mermiye
Benim yama dağlarından alacağım var**

Yama dağlarının kaderi ile Sarıyar'ın kaderi aynıymıydı yoksa? Yama dağlarından ozan Kızıltuğ'un çok alacağı vardı, peki Sarıyar'dan kimin alacağı var? Kimler hayatını kaybetmişti, kimler yetim kalmıştı, kimler, bizim bilemediğimiz acıları çekmişti. Belki yüzlerce insanın bu dağlardan alacağı var fakat en fazla alacağı olanları yazıyorum.

1948 yılı Ekim ayının 15'inde Kanlı tepe civarında Sarıyar'a çıkan yaylacılarla onlara karşı koyan köylüler arasında çıkan arbedede Karacaören Köyünden İsmail Coşkun vurularak hayatını kaybetti. İsmail Coşkun öldürüldüğünde 27 yaşında, hayatının baharındaydı. Yeni evliydi, 1 ve 2 yaşlarında 2 çocuğu vardı. Çocukları Muhittin ve Fikriye bebekken yetim kaldılar, eşi Kıyafet, genç yaşta dul kaldı. İsmail Coşkun canını verdi, daha bebek yaşındaki çocukları, genç yaştaki eşi yıllarca ızdırap çektiler, Onların bu dağlardan çok alacakları var.

1976 yılı ilkbaharıydı, Durucin Köyünden 5 genç (Muammer Kartal, Kadir Kılıç, Ömer Koç, Zeynel) Sarıyar yaylasından dönerlerken Adamfakı yaylası civarından geçiyorlardı, 5 i de atlıydı, sırtlarında silahları vardı. Birden kıyamet koptu , silah sesleri dağlarda yankılandı, adeta can pazarındaydılar, kurtulmak için atlarıyla oradan uzaklaştılar, dehşet anı geçtiğinde, gençlerden Ömer Koç ağır yaralanmıştı, atı yanı başındaydı onu terk etmemişti, yaralıya müdahale şansı yoktu, ona Karataş yaylasının çobanı Abit Coşkun yardım etmek istedi, mallarını bıraktı, koşarak geldi, yarasını bağladı, ancak Ömer oracıkta hayatını kaybetti. Ömer koç gençliğinin baharındaydı, bu uğurda canını verdi, eşi dul kaldı, çocukları yetim kaldı. Sarıyar ona olan borcunu ödeyecek mi acaba.

Ömer Koç'un öldürülmesiyle yepyeni bir dram başladı. İssız dağlarda atılan kurşunun sesi sanki maraton koşularında hakem'in attığı başlama fişeği gibiydi. Abit Çavuş ve arkadaşları için maraton başlamıştı. Kader ağlarını örmüştü bile.

Abit Coşkun 1976 yılında 68 yaşındaydı. Askerde Çavuşluk yaptığı için kendisine herkes Abit Çavuş derdi. Uzun boylu, zayıf, esprili, şen şakrak biriydi.

Karataş yaylasının çobanıydı. 9 tane çocuğu vardı, onların geçimini temin etmek için yıllarca bu dağlarda çobanlık yaptı, 11 nüfusu büyütüp beslemek kolayımıydı, hemde çobanlıkla, en yakın destekçisi eşi Güleser hanımdı.

Yayla evlerimiz yan yanaydı, arada derme çatma bi taş duvar her iki yaylayı ayırıyordu, Abit çavuşun Güleser halayla konuşmaları duyuluyordu. Bir gün Güleser hala eşine dert yanıyordu **“yaylada un kalmadı herif, çay, şeker yok gaz yağı bitti, tütün bile yok, ben ne yapa cam şimdi”** dediğinde Abit Çavuşun sesini duydum **“bre karı sen dert etme hepsini alırım, şu gördüğün 100 hanelik köy varya bunların hepsinin bana borcu var”** Gerçektende koca köyün hepsinin borcu vardı ona, köyün çobanı olduğu için onlardan alacağı vardı. Ancak toplu olarak para eline geçmiyordu, köye ilk kar yağıp ta malları teslim ettiğinde, parada bitiyordu, köyün borçları da.

Uzun kış gecelerinde Abit Çavuşa yine görev düşüyordu, köylüler eskiden Asker ağının odasında oturur, sohbet ikramdan sonra Abit Çavuş cenk kitabını açar, sarı sarı yaprakları vardı, içindeki yazılar herkese yabancıydı ancak Abit dayı o muhteşem okuma tekniğiyle, ince yanık sesiyle cenk okurdu, Bu zamanın dizi filmlerini kesinlikle aratmıyordu, birkaç sayfa okur kitabı kapatır. Devamı ertesi günü gelirdi. Takip edenler sabırsızlıkla Hz. Alinin kafirleri nasıl kestiklerini, Hayber Kalesini nasıl zapt ettiğini Abit Çavuşun güzelim yorumuyla ertesi günü öğrenirdi. Bazı geceler Battal Gaziyi, Kırk Hadisi, Mızraklı ilmuhalı, Siyeri Nebiyi okurdu. Uzun kış gecelerinin aranan adamıydı. Bazende âşık kitaplarını okurdu, hele Erzurumlu Aşık Sümmani'nin deyişlerini okuması efkarları dağıtıyordu.

Çok sık ezan okumazdı, bayramlarda, kandil gecelerinde, ramazanlarda sela okurdu, çok nadir okuduğu için onun sedası bambaşka gelirdi kulaklara.

Durucin Köyünden Ömer Koç vurulduğunda bu ıssız dağlarda Ömer Koç'un 2 arkadaşı, aşağı düzlüklerde çobanlık yapan Abit Coşkun, daha aşağılarda babasının mallarını güden Cemal Bozkurt, civarda hayvan alış verişi yapan Karacaören köyünden Mustafa Acar birde Karataş yaylasından Kaya Karakaya vardı. Cemal Bozkurt 17, Mustafa Acar 43, Kaya Karakaya 30 yaşlarındaydı.

Ömer Koçu' kimin vurduğunu gören yoktu, başta onun vurulmasıyla mallarını bırakıp

yardıma koşan Abit Çavuş sorumlu tutuldu, daha sonra o civarda bulunan Cemal Bozkurt, Mustafa Acar ve Kaya Karakaya mahkemece tutuklandılar.

Cemal Bozkurt 2 yıl Sivas Kapalı Cezaevinde hapis yattı, 17 yaşında girdiği mapushane damından 19 yaşındayken tahliye oldu, Ömer Koçu ne görmüştü, ne ateş etmişti, hayatının en güzel 2 yılını 17-18 yaş heyecanını hapiste geçirdi. Burada kolayca 2 yılını geçirdi diyoruz, yazması kolay ancak birde o gence sormalı, bu 2 yıl nasıl gelip geçti Cemal.. Ziyaretçin gel dimi, arayanın soranın odumu, mahpus damlarında aç susuz kaldın mı? Kendisine bu olayı anlatmasını istediğimde **“abi bana hatırlatma ne olur, kafamı toparladığım bir anda anlatırım”** demişti. Babası ve annesi yukarıda resimleri olan Mehmet dede ve Ziyet halaydı.

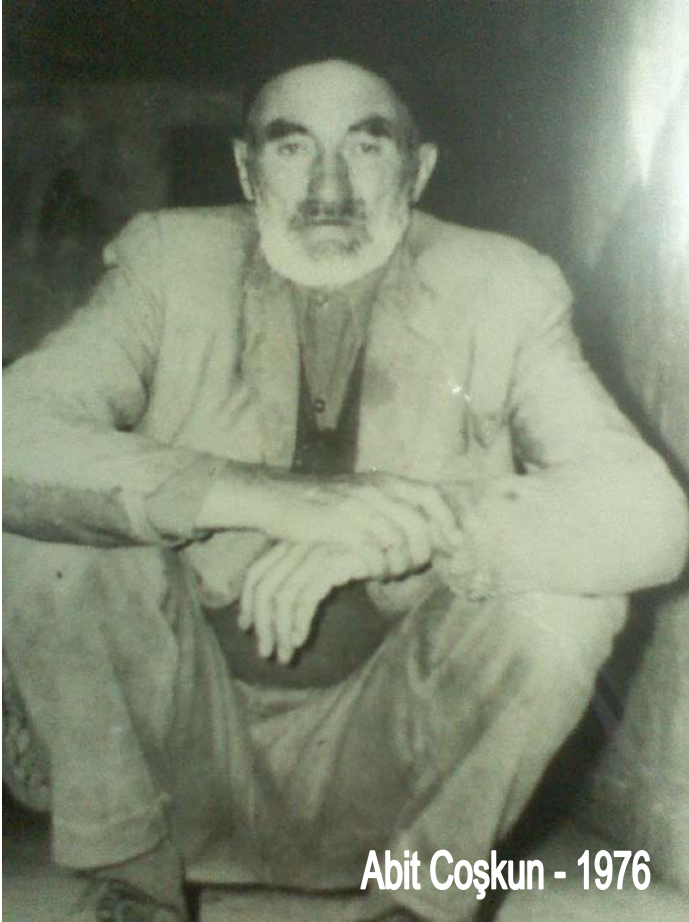
Onlarda fakirdiler, hapisteki 17 yaşındaki çocuklarına nasıl bakabilirlerdi. Cemal Bozkurt beraat edip çıktıktan sonra da bu korkunç 2 yılın travmasıyla hayatını sürdürdü, Cemal' in bu dağlardan ne kadar alacağı var, kim hesap edecek?

Muatafa Acar (soldan 2nci)

Cemal Bozkurtla beraber geçimini hayvan alış verişiyle sürdüren Karacaören köyünden 43 yaşındaki Mustafa Acar ve Karataş mahallesinden 30 yaşındaki Kaya Karakaya da 2 yıl Sivas cezaevinde işlemedikleri bir suçtan yattılar, beraat ettiler ancak hayatlarından çalınan bu 2 yıl onları dünyalarından bezdirmişti. Sarıyar dağlarından onlarında çok alacakları var.

Abit Coşkun ömrünü bu dağlara vermişti, yıllarca bu özgür dağlarda çobanlık yapmıştı, Tekel in en son harman tütününden hazırlayıp sattığı paket tütünden sarıp içerdi, bu sigara dan başka kötü alışkanlığı yoktu. Yalnızlığını sigarasından çıkan dumanla gideriyordu. O nu aniden bir hiç uğruna dağlardan, sürülerinden ayırıp hapse atmışlardı. Yıllarca dağların ter temiz havasını solumuş, Güleser halanın hazırladığı 3 tane ekmek, biraz çökelik, yanında bir demlikte ıslı çay dan ibaret azığıyla beslenmişti.

Sivas cezaevinin havası, orada bulunduğu şartlar, 9 çocuğunun hali nice olacaktı. Geride bıraktığı eşinin hasreti Abit Çavuş'u yakıp yaralıyordu, bu şartları çekecek dermanı yoktu, omzundaki yük çok ağırdı, çekilecek gibi değildi. Yorgun vücudu bu ayrılıklara daha fazla dayamamdı. Kahrolası bitip tükenmeyen duruşmalar sürüp gidiyordu. Senelerce çobanlık yapmıştı da bir tane Bildircin dahi vurup öldürmemişti, adam öldürmekten yargılanmak onu kahrediyordu. 1 yıl sonra hastalandı, askerler eşliğinde hastane hastane dolaştırıldı, durumu ağırdı, doktorlar çare bulamıyorlardı, hastalıktan dolayı tahliyesine karar verildi

Ancak Abit Çavuş bu tahliyeye sevinemedi, köyüne getirildiğinde bitkin bir vaziyetteydi. Gözleri çocuklarından önce eşi Güleser halayı arıyordu. Bu nasıl iş Allah aşkına, herkesler koşup geliyor Abit dayıyı ekmek biraz çökelikten ibaret azığını paket paket cigara yollayan karısı nerelerdeydi. Gelip ağrıyan yanına neden bir yastık koymuyordu, neden çatlamış

ziyaret ediyor ancak yıllarca kendisine bakan, 3 hazırlayan, yok zamanlarda ne yapıp edip paket paket cigara yollayan karısı nerelerdeydi. Gelip ağrıyan yanına neden bir yastık koymuyordu, neden çatlamış

dudağına soğuk sulardan dökmüyordu. Güleser sen böyle yapmazdın, neredesin Allah aşkına sol tarafım çok ağrıyor, ciğerim yanıyor bir dokun bana, bir gözüme görünsene ne olur.. çok acıktım taze saç ekmeğinin üzerine yağ sür de ver bana.. Binali, İsmet, Hacce, Ayşe söyleyin ananız nerde, sen söyle oğlum Cafer, Teyyar, Hanım, nerede bu kadın. Kimseden ses yoktu, en küçük kızı Günere baktı, Güner yavrum kimse bana bir şey demiyor sen söyle bana Güleser nerede, bir şey söyle, hiç olmazsa İmranlıya gitti de.

Kimseden ses çıkmıyordu, son bir yıl içerisinde kaderin kısı kacındaydı Abit dayı, kendisi hapse düşünce Güleser halanında ciğerine kor alev düşmüştü, yıllarca 9 çocukla yokluklarla, eziyetlerle baş etmişti, üstesinden gelmişti de Abit Çavuşun hapse girmesine dayanamıyordu, bu dert yiyip bitirmişti onu. Yıllara meydan okuyan yorgun vücudu dayamamdı 15.11.1976 günü 56 yaşındayken ölmüştü. Onun ölümü tam 7 aydır Abit Çavuşa söylenmemişti.

Abit Çavuş bu yüzden göz ucuyla gelen kalabalığın içerinden Güleser halayı bulamıyordu, olsa hiç dururmuydu, ağrıyan sol yanına yastık koymazımıydı, çatlamış dudağına bir damla su dökmezimiydi? Güleser halanın öldüğünü ona hiç kimse söyleyemedi, son bir kere görmeden o da fazla dayanamadı, 10 gün kadar evinde yattı 05.07.1977 yılında 69 yaşındayken hayata veda etti.

Sarıyar yaylası Durucinlilerin olsa, Abit dayının ne karı olacaktı, Polat deresinin olsa ne karı olacaktı, her türlü o dağların çobanıydı. Yamalarında otlayan sürüsü yoktu, celebi yoktu, yoz malı yoktu, neden Ömer Koç'a ateş etsin ki.

Ozan Kızıltuğ kaderine isyan etmiş, canına tak etmiş olmalı ki “ **Çekeğim kafayı, basacağım mermiye/ Benim Yama Dağlarından alacağım var**” diyerek haykırmıştı. Sarıyar yaylasını geçip sarı renkli kayalara yaklaşıncaya bu duygular içerisindeydim. Abit Çavuş için taşıma ruhsatlı silahıma bastım mermiyi, bir şarjör silah boşalttım. Mermi sesi dağlarda yankılandı Ey dağlar Abit Çavuşun, Güleser halanın sizlerden çok alacağı var verin dedim.

Ahdımdır, Abit Çavuşun çocuklarının rızasıyla Sarıyarın altın rengindeki toprağından alıp kabrine götürmek, onun alacağını ancak bu şekilde dağlardan alabiliriz.

Dağlardan Abit Çavuşun alacağını istedikten sonra, sarıyar yaylasının kalıntılarını geçip birkaç km batıya doğru gittik, gizemli Sarıyar tepesi kendisini sunmaya başladı, altın sarısı rengiyle etraftaki dağlardan farklı bir edası vardı, bu kadar kara kara dağlar arasında en güzeli benim der gibiydi. Sanki Arabistan çöllerindeki dağların kardeşi idi.

İşte uğruna canların verildiği, onlarca köy arasında paylaşılamayan yaylaya adını veren sarıyar burası. (Karataş merkezden. Sivas, Türkiye 40 derece 0' 19.19" N 38 derece 3' 47.08" Enlem ve boylamındadır)

Aracımızla eteğine kadar ilerledik, bir noktaya geldik ki yem yeşil çayırlığın arkasında çamlar sıra sıra dizilmişler, belli aralıklarla bir hizada serpilmişlerdi. Adeta durun bundan sonra geçit yok der gibiydiler, yol bitmişti, aracımızdan indik, çam fidanının arasında salep çiçeği kendisini sundu bize, bu mevsimde rastlamak mümkün değildi, sizin için buradayım der gibiydi.

Salep çiçeğini koparmadan sevip kokladıktan sonra, rehberimiz, yol arkadaşımız Mahmut Yalçın “ gel sana gaz yağı çıkan yeri göstereyim” beraber bu yere geldiğimizde hafifçe asfalt kokusu hissedilmeye

başlandı. 10 metre kare bir alan simsiyah zift kaplıydı, etrafı yemyeşil otlarla çevrili olmasına rağmen burada bir canlılık yoktu.

Arabistan çölünü andıran Sarıyar'ın hemen eteğindeki bu zift kokulu bataklık petrol olabilir miydi, ancak benzerlikleri ortadaydı. Sarıyara yolculuğumuz burada sona erdi, geri dönüş başlamıştı ki aşağılarda ormanın bittiği yerdeki uzanan düzlüklerde kazı

çalışmaları görüldü, buralarda yerleşim yerinin olduğu, bir medeniyetin yaşayıp yok olduğu söylenir halk arasında. Bundan olacak ki define avcıları köstebek gibi kazmışlar her tarafı. Hatta definecinin biri olayı fazla abartmış olmalı ki

kazmacı definecilere

inat bu dağlara kepçe getirmiş, onunla buralarda arama yapmış, bir şeyler bulmuşumu bilinmez. Kepçenin kazıp attığı toprağı inceledim, çıplak gözle yöreye ait toprak ve taş atıklarından başka bir emareye rastlayamadım.

Sarıyarı acısıyla, hüznüyle ve yalnızlığıyla baş başa bıraktık, son olarak geri dönüp elveda dedik, bir dahaki seneye buluşmak üzere hoşça kal Allahın belası SARIYAR.....

Bu yolculuk ve yazı; İsmail Coşkun, Ömer Koç, Abit – Güleser Coşkun, Cemal Bozkurt, Kaya Karakaya ve Mustafa Acar'ın anısına yapılmıştır. Ölenlere Allah'tan rahmet, Kaya ve Cemal kardeşlerime uzun ömürler diliyorum.

H A Z I R L A Y A N L A R

Konu : **GEZİ ANILARI**
Yazan : Cemalettin OLGUN
Fotoğraflar : Cemalettin OLGUN
Grafik ve Düzenleme : **Lacivert AJANS**
Yayınlayan : Abdullah ARSLAN
Yayın Tarihi : 03 Ağustos 2009
İletişim : marris@mynet.com